

Sajgó Szabolcs

három kérdés ráadással

a titok szívéből
örök életre szóló
víz fakad
mi ez a víz vagyunk
örök életre felfakasztva

a forrásból kilépve
csordogálunk erre-arra
tér-időmorzsák ízesítenek
nem ismétlődő partokról
nevet kapunk

patakok csermelyek
folyókká összeállunk
zavaros mélyünk tengert álmodik
s szívünkéből kotyvasztott mérgek
az óceánba hordják a halált

mind a holt-tengerek
és lefolyás nélküli tavak
seb a Mester oldalán
melyből megtisztító
vér és víz fakad

nem csügged

szájában igen
szemüregében kripta hűvöse
zsigerei merő taszítás
a szíve széfben dorombol
egyedül magának

mit kezdhet vele a halál
hisz rég halott

csak aki szólít halottat élőt
aki szavának ereje van
csak ő – a bárány
nem csügged
neki szolgál a halál is

épül

este lett öreg este
elszáradt bőrét vetkezi a nap
szemlélem
mosásba mit adjak
s kincseket rejt-e
a napi hordalék

festett egem ma
résnyire ha nyílt csak
érkeztél így is
számon kezemen

ilyen napszámosokkal
épül az Ország

de hisz te építed
te láthatóvá hallhatóvá
magad-üresített
akit fölszögeltünk
s aki a sírból fénylőn
hozzánk vissza
örökre érkezett

kifordítva

megnyúztak
kifordították bőrömet
majd visszaillesztgették gondosan

megy minden tovább
meglel a hideg a hőség
a kanyargó út
jönnek szembe völgyek
meredélyek

vonulunk
törődve egymással
nem törődve
a sötét lyukban
rendre eltűnünk
a kijárat rejtve

megnyúztak
kifordítva adták vissza
bőrömet

honnan tudjam most
mi a kinn
mi a benn

honnan tudjam
hol keresselek

Sebestény-Jáger Orsolya

Pilinszky

Pilinszkyt nem lapozhatom öblös fotelban,
mint Krúdyt vagy Kosztolányit.
Verseit kemény széken, kőpadlón olvasom,
vagy gyertyafényben kint, a diófák alatti padon.

Múltja lövészárkot rejtő, sötét évtized,
hol még csodaként kortyolták a tűnődő vizet,
és szűkszavú kincs volt gyomornak a kenyér.

Szava a szívig ér, akár a gyökér,
s míg lassan, időtlen morzsolom,
él tovább, mint szőlőinda lugas rácson.

A kút

(Exupéry emlékére)

Csak ki a sivatag szomját ismeri,
hallhatja meg a kutak dalát,
nyikorgó lánca énekét a szélben
csak az ismeri föl, aki hazatalált.

A kútnál

(In 4)

Asszonyi arcának tükre
széttöredezett cserépdarab.
A kérkedő máz földre hullik
egy roppant ecset alatt.

Szemtől-szemben megállt:
kérdezni, beszélni vágyott,
mert hitte: nem törhetik le
a világra született virágot.

Minden találkozásból a legszebb,
mely hívatlan érkezik,
titka egy távoli túlpart,
a hullámok keresztülszelik.

Egy felhőraj szalad s kibomlik,
hogy mint hófehér, nehéz selyem
betakarjon, vagy inni adjon,
de túlmutasson az életen.

Hordom a képet belém ivódva:
inni kért – és mégis Ő adott,
s ha mások felé elindul a kezem,
már Ő adja a mozdulatot.

A jó Pásztor

(Jn 10)

Távolba néző szemekkel nézi a nyáját.
Vélnéd: soha nem fárad Övé a táj,
mikor fűszálak élén nyújtózik a reggel.

Botja erő. A mindegyre táguló végtelenbe ér.
Magához húzza vele a törekeny, kicsi lábat,
s csöndben csitítja: no ne félj.

Utána indul, távlatot szel át lépte határtalan hossza.
S bárány ha sír a sziklák rejtett, zord zugában,
még aligha érti: Ő már hazahozta.

Az anyák imája

Ha majd csöndjeim szemezgetem,
mint szőlőfürtjeit az őszi Nap,
gyermek valótok él tovább szívemben:
emlékek, színek és szavak.

Tanítsd Uram tudnom, s tudatnom:
ha fáj is olykor – begyógyult a seb,
tanítsd magam margóra írni,
hadd legyek, ha kell, mind mellékesebb.

Hogy nélkülem is tudjanak élni tovább,
mint töről lemetszett nyurga fűzfaág,
mint mélyből a mag, ha felszínre tör,
mint elárvult arc, ha eltörik a tükör.

Tanítsd Uram tudnom: így van ez rendben,
az örök körforgás apró része lettem,
s mint patak vize feltartóztathatatlan,
továbbcsorogva mindenemet adtam...

de egykor én voltam a párna,
őr az álmotok felett,
én voltam az étel, s a játékszeretek.

Márciusi imádság

Uram szelídítsd meg bennem,
ki tékozlón haragját szórja,
pedig karjával ölelhetne át,
mint messzi vetések fölött
a vihart, ha kergeti a felhők
megtépett, sötétkék raját.

Taníts sírni is, mint esőcseppek
hullnak, néma víztükörbe
boglyas fák árnyéka alatt,
és tanítsd szeretnem mit adsz
az úton és meggyűlölőm,
mit tennem nem szabad.

Antal Attila

Jó utazni most

Jó utazni most az őszben, siklani vitorlázva a belső ködökön át. Hallom apám komótos lépteit a csörgő avarból, a frissen szegett kenyér hersegését a hűlő kemence mellől. Az erdőszélen őzek tesztelik a patak hályogos jegét. A kocsmából Pille bácsi régi lemeze szól: így és így cselezte ki a halált a Don-kanyarban. Ló párolog a kovácműhely előtt, a patkolás égett-pata-szaga beteríti a tanyát. Én tornácunkon várakozom, mintha ősidők óta, a nem is tudom, mire. Lesem ámuló gyerekszemmel, ahogy a vaskos ég az ünnepek előcsarnokává meszeli át körülöttem a világot.

Huszáros idők rondója

A házak ormain gipsz-puttók hervadhatatlan
mosolya aranylik
patinás toronysisak zengi a delet
huszárok hullámszó kék szalagja fűződik át a városon
integető kendők habkönnyű nosztalgiája dereng
a hársfalombban
a trombitaszóra a faliorák szelencéiből kakukk-vitézek
ugranak elő
integető kendők habkönnyű nosztalgiája dereng
a hársfalombban
huszárok hullámszó kék szalagja fűződik át a városon
patinás toronysisak zengi a delet
a házak ormain gipsz-puttók hervadhatatlan
mosolya aranylik

Anga Mária

Mögöttem fal

Mögöttem fal. Fölépült végre a házam.
Az egyetlen kertemben megfagyott
tüzek égre világítanak.

Festett arcomat mindenki látja.
Lepedők roskadnak hóval teli réten.

Földmélyből lépek elő, mint a holtak.
Sápadt árnyékom minden délutánban életre kel.
Földmélyből lépek elő, kísértek, mint a holtak.

Már nincsen árvaságom.
Anyám és Apám velem van.
Mátkaságomat is látják,
áldásuk kísér minden bajomban.

Vigyáznak rám, azt mondják:
örökké tart a boldogságom.
S én hiszek nekik,
mint ahogyan hittem gyermekkoromban.

A stációk

Befészkelte magát ebbe a városba a tél,
hajnalban az ablaküveg hidegnek feszül.
Életre való ez az élet. Kifelejttem belőle a halált.

Imádkozom minden szavammal,
minden énekemmel,
a stációk soha nem vesznek el,
Jézus nem maradt a Golgotán.

Benő Attila

(hófolt)

A megmaradt hófolton nézem
a verebek lábnyomának rajzát,
meg a cipősarkok emlékezetét.
Itt-ott egy-egy süllyedő száraz ág.

A nap közelít, és a lassú olvadásban
valamennyi alakzat elmosódik végleg.

Mintha tavasz lenne. Felejték, és élek.

(kőtemplom)

Üres, huzatos szentély.
Romos, köves szenvedély.
Fövény időbe ásott.
(Régvolt mesterfogások.)
Nincs, aki benne szólna.
Akár egy megállt óra,
kopott lett, eszi a rozsdá.
Egyszervolt delphói jósdá.

(ideiglenes párhuzamok)

Éledő párhuzamos vonalak:
egymástól valahol elhajlanak;

menő és jövő vonat zakatol,
különc egyidejűség valahol.

Nő az égtájak szédült örvénye,
az útvesztő: sorsok szövevénye.

Süllyedő visszhang még mindig kiált.
Nőnek, omlanak a szimmetriák.

(fénykép)

Lehámított rólunk a védtelen gyerekkor,
mint a kígyó bőre. Most fájdalmakban
cserzett vastag védőrétegben járunk-kelünk.
Alakoskodás-páncél. Mögötte rejteni való:
szégyenfoltok, belső karcolások.
„Mosolyogni kérem!” Fényképen úgy illik.

(kóristák)

A jegyzeteket és hangsorokat
a kottát meg énekeskönyveket
a vihar elsodorhatja könnyen,
de a dallam testközelben lebeg.
Elfojtva, elhallgatva is éled.
Romok alatt bűvő-fényként villan,
hogyha belső hallás élesedik,
ha borda alatt gyorsul az iram.

Mélyből suttog, lélegzik a dallam;
hangzavar alatt is ott araszol.
Elnémulhat az ütlegek alatt,
de ha magány megbillen, újra szól.
Dallam: sorsod belső összhangzata,
a halk rejtjelek ismétlődése.
Húr szakadhat és billentyű törhet:
hangjegyeit sejtjeidbe véste.

Ha vonat zakatol, el-elakad,
de könnyed álruha neki a csend.
Csak divatos hangzavar változik,
nem a derengő dallam odabent.
Szél ritmusára omlik a látszat,
erőtlen állvány, színjáték ha hull.
Konok értelem magával telten
összhangzatot még nehezen tanul.

Minden más csak forgács, mesterkedés,
a visszafénylő dallam a lélek.
Szólít, bizsereg és sugall a hang,
az elfojtott, ha fölszakad érted .
Elég, ha hallod az ismétlődőt,
a főhangsúlyt, a megtörténhetőt.
Nézzed, milyen ismerős ritmusra
vonulnak és süllyednek a felhők.

Tamás Tímea

A vakond utolsó verse

elvesztem akár ez az ősz

befejeztem ennyi volt
az én egyenesem kör
magába forduló világ
igazi vakond vagyok
talán az utolsó egyetlen
ki nem parancsra
terv szerint megfontoltan ás

ezen a télen elalszom
hangom majd a szférákban zenél
(ha marad)
hangyabolyok magasodnak fölöttem
s a hangyák vígan hordják a gallyakat
gyűjtenek tisztogatnak
bár nem tudják hogy mivégre
csak érzik hogy a körforgásnak
soha de soha nem lesz vége

én mást érzek
csapaton kívüli vagyok
egyedül fekszem bélelt odúmban
s néha Mozartot hallgatok
s látom Brünhilde lángsírját is
ott fenn a fellegek felett
s a föld alatti méla pórusokban
érezem a zárt finom rezgéseket

kör ez is mint az én világom
magába zárt és nesztelen
a tudós emberpalánták
semmit sem kezhetnek velem
létem titkos s akár a kör
hol eleje ott vége van
Agyó mondhatnám bárkinek
s szépen újrakezdehetném magam

Seléndy Balázs

ŐSZ

Aludni kellene, minden tagom fáradt,
ágaim nyújtózkodnak a szél felé,
leveleimtől akarnak
megválni,

ideje,
munkámnak vége
s a föld takarót kíván.

Akik a talajból táplálkoznak
velem alszanak el, csak a fenyők,
ezek a lázadók, maradnak ébren
még ha pislogva is, nem lehetetlen,
hogy titokban
ők is pihennek.

Minden lelassul, álmra tér,
halálra senki se gondol.

Az ősz, a tél
a megújulást készíti elő, azt az időt,
amikor bizseregni kezdenek ágaim
s mintha kérgem szűk lenne
megpattan ezeregy helyen:
rügyeim
tülekednek a fény felé.

Ősz, a megérdemelt pihenés kezdete
egy munkában töltött tavasz és nyár után.

Jó éjszakát,

rigófütty és
bogárzenebona
vár majd a tavaszi reggelen.

Semmi

Te nem engem keresel,
ti egymás után
kajtottok,
mákvirág mákvirág után,
mintha abban a reményben
ringatnátok magatok,
hogy az étert étterrel megszorozva
valami szilárddal jöttök elő.
A szilárd én vagyok,
a változó hullám te. Én, szilárd,
nélküled
semmi se vagyok,
de te nem tétovázol:
gyökereidet felfedezed
másutt,
legyen az akármilyen
csak lényege ne legyen
azonos velem.

Fejtetőm meztelen, szájam üres
de még mindig utánad
szédelgek.

Csak ismételd újra és újra,
hogy letiport, sebzett semminek érzed magad
s ezért valaki más felelős,
valaki, akinek ezért
csonttal, hússal és vérrel fizetnie kell,
végül is hallani foglak.

S akkor magamat
a valódi Semmi felé fordítom,
verekszem vele, magamévá teszem
és öröködöm felette
amint szoptatja s neveli
félíg-köd, félíg hús
gyermekünk.

*(Mi történik akkor, amikor a pince, a padlás, a fürdőszoba, a nappali,
a hálószoba a feminista deklaráció állandósított színtere lett?)*

Olasz Valéria

Pihenő idő

Pihen az idő, padon ül mellettem,
 kémeleli az eget verdeső lelkem.
 Fáradt évek, lelassultak,
 nem hagynak nyugodni,
 számon kérik tőlem a múltat.
 Mit is, mit is mondhatnék
 nekik, befogadott e város,
 nem éltem nagy háborúkat itt,
 fényes-szeles ifúságot.
 Majd kicsattant az ég,
 meghajolt jövőm előtt
 a lombos messzeség!
 Most pihen az idő,
 mellettem ül egy évelő padon,
 átfut rajtam a szél,
 túl vagyunk hetedhét kalandon.
 Győr!
 Kanyargós folyók,
 patakokban lépdelő fák,
 csupa-csupa ritmus,
 macskaköves utcák.
 E barokk ikon fogva tart,
 sóhajok mellkasomban,
 verdeső vándormadarak,
 ígérek a növe holdban.
 Örök utazás ez a város,
 izgalmas, mint egy álom,
 és való, mint az élet,
 csupán az idő könyörtelen,
 vége, vége a pihenésnek.
 A padról lassan felállok,
 valaki más ül helyemre,
 s a percek színes pillangói
 szállnak, repülnek tenyerembe.

Hazatérés

Maroknyi verset vittem,
 Cserébe csendet adott az Isten.
 Nem voltak, kik voltak,
 Lelkemre hajoltak
 A búbánat fáin.
 Akkor kezdett igazán fájni,
 Mikor a múltra kellett várni.
 S a fenyők nem zúgtak,
 Sehol a zöld illat.
 Esthajnalkák
 Térdepeltek árván elém.
 Ők tán emlékeznek.
 Uram, van még remény?

Halk téli szonett

Ma fényesebbek a csillagok.
 Hideg az este, vékony a hold.
 Ámulok e fehér varázslaton,
 téli csöndes utcán ha ballagok.

Ma nagy pelyhekben hullott a hó.
 Tar, szűzi ágat is betakart.
 Puha, vattahangon suttogó
 lelkek járnak most felhők alatt.

Ó, a tél még mindig megigéz,
 bár ropog a csönd, léptem nehéz,
 e fehér szárnyú csendes madár

égig emel, s utamon kísér
 a természet különös ívén,
 hol hóangyal lábujjhegyen jár.

Cseke J. Szabolcs

EGER, 2016

Ködöböcz Gábornak

Halkan csilingel a patak
felfrissült vize idelent.
Háromszín-zászlónk vár fokán
köszönt hazait s idegent.
Piros, mint vér,
fehér, mint tej,
s a szívet tápláló remény
zöld tüze húségről üzen.
Patinás falaid között
mind újjászületünk Eger.
Jövőért vívott küzdelem:
átlényegült történelem.
Feledni te nem engeded:
vállalt múlt nélkül nincs jelen.

Közelről távol

Nekem két asszony jutott
végül is egy személyben
Tekintete őzike szem
ha érez közelében
De ha ősbűnöm kerül sorra:
önző férfitvá születésem
Székely tatár vér kavarog a
magyar rác ősök örökében

Szelíd láncaink elszakítva
így veszett el hajdani Éden?

Lámpa kóma

(hommage à Kosztolányi)

Terasztető opálon át
lesem telihold sugarát,
miként húz kényes félkörívet
a személytelen téridőnek.

Áramszünet van. Lámpa kóma.
Állok éjjeli udvaromra.
Tokjába visszabújt a kékség;
Akár a szférák hátán lépnék.
Nézek jobbra, az Orionra.
Tágul pupillám, mint a macska,
– szeme se rebben egerészve –
tekintek éjjellátó égbe.

Ki ül a Göncöl hintájában?
Kis és Nagy Medve mézet talál
a titokzatos vendégnépnek.
Ikrek kezei Halat mérnek,
s mint hallhatatlan uniszoló,
nyír égi gyepet a Rák olló.
A Szűz arcán ártatlan bájpír:
Dél keresztese oda látszik
irdatlan távol ablakából?
Tejút kifut. Konfetti zápor.
Elönt őseim baljós sorsa:
Ha műfény már nem világolna
többé, hogy néznék farkasszemet
genezisével rettenetnek?
Hogy birtokolnám a világot?
Kinek nyílnának a virágok?
Lelepleződve bitorlója,
Fauna kit emelne trónra?
Hiába faljuk fel a másét,
fensőbb létünk csak lopott játék?
Önzés almája! Semmi más.
Két kétely közt egy állítás?

Bognár Anna

Örzöm, érzem

Hallom, ahogy sercegnek a percek,
arcomba karcolnak ráncot,
járják a marcona táncot,
évekkel sarcolnak,
emlékkel harcolnak,
becsapnak, illegetnek,
belém barázdát billegetnek,
billogként villog a Tegnap,
vén már, de azt hiszi megkap,
ballag, boldog a Holnap,
hol Hold kél, hol Nap
az ég ura,
issza a fényt kilenc buta
tévelygő, kóválygó, bolyongó bolygó.
Pillekönnyű könnyem reng a pupillán,
ne ne vess e Földre csöppent turistán.
Hogy kerülök én ide?
A mozgó kozmosz kérdi-e
mivé lettem?
Annyi kérdés, teher,
annyi kétség, felel
a néma lüktetés,
az ég ma üres és
belep az este korma,
szétmar a villám karma,
szeráfok, kerubok,
ajtókat berugok,
egy lépés a tejút,
külső aorta,
éjjel gyakorta
visszaszállok,
ólmos idő issza álmok
nedveit.
Ismerek temérdek titkot,
áldást és szitkot,

s igazán csak én tudom,
milyen a körgyűrű a Vénuszon,
mit hoz csellengő csillag szeszélye,
mit rejt tenger sűrű nesz-éje,
milyen a puha fényű labirint,
hol égi kórus kara int
és zengi messze erdők sóhaját,
ütemet a felhők bolyha ráz,
tüzes forrás, forró jég,
ködpárnájú szomjas lég,
forog, pereg, áthat, remeg,
feldob, leránt, fáradt szelek
fújnak, fájnak a tájnak,
a fáknak lombját lopják.
Ember vagyok, azt mondják.
A majomnál eggyel feljebb,
az Istennél eggyel lejjebb,
majomszabású ember,
tartsd te mindezt szemmel,
két sejt násza
időszámításod,
zajos ámításod kezdete,
megtetesülve rajtad áll,
hogy fellelkesülsz-e,
maszkabál
a létezés,
hangyavár a
féltekéd.
Rámpillant a pillanat,
két szem
villan a térben,
látom, értem!
Én örzöm.
Én érzem.

Készülődés

Üres a fogasom napok óta.
Egy lélek sem jár erre.
Süket a telefon, csörög az óra,
ébredj unt reggelre.

Bús bábúként ülök a földön,
fázom a kérges csöndben,
pergő falú furcsa börtön,
én nem loptam, nem öltem.

Nézem a tévét, de hidegen hagy
minden hír és adás,
mégis feszült figyelem vagy,
űző lét-folytatás.

Nem vagyok öreg, de gyúlik az emlék,
mint eresz alatt a tócsa.
Ha fa lennék, sohasem teremnék,
kivágnak, tűzifa, ócska.

Rácsos erdő foglya voltam,
aznap nem volt térerő,
morgó kövekben megbotoltam,
a vadász, ki mindig félrelő.

Teát ittam, íze nem volt,
az ablakomban álltam,
csillagtalán, szürke mennybolt,
az árnyékomná váltam.

Üres a testem, megyek innen,
kívülről nézem magam,
angyal könnyű szava intsen,
túlvilág, ha van.

A kulcs te vagy

Innen élve nem jutok ki, kesze-kusza börtön,
jobbra is fal, balra is, büntetésem töltöm.
Idezártál, itt rekedtem, visszhangzom a csöndben,
óra helyett szívem ketyeg, lüktet, dobog, döbben.

Magam vagyok, a cellámat nem is őrzi senki,
rácsos ajtó kicsiny kulcsát a kezemből vedd ki,
mondd, hogy szeretsz, mosolyogj, és fordítsd el a zárban,
megmentettél, béklyóm bomlik, nem hiába vártam.

Bozók Ferenc

Magányos vadász a szív Mezőgazdasági verstan

Nyarad mögötted elmaradt.
Nem ér forogni hátra.
Ne bánd, ha benne otthagadt
a bárcsak, és a hátha.

A rozsdamarta Mátra hív.
Sárgás piros november.
Magányos vadász lett a szív.
Vacogva jár az ember.

Rimbaud Pesten

Elég Babitsból, Juhászból,
naplemente-bámulásból,
kávéházból és konyakból,
és az ámbrás alkonyatból.

Unok már verset morogni,
zöld abszinttól tántorogni.
Nem látsz már Blahán s Tabánban,
eszmévé szakadt kabátban.

Unom már az összes izmust,
adj Uram több dinamizmust!
Köpök már tegnapi, mára,
siess hajóm, Afrikába!

Űzik a köznapiság seregélyét
daktilusok, kopogó fakereplők.
S a jambusok. Rögös vetés közötti
csilingelő, szelíd madárijesztők.

Évszakok

Fejed, szíved részeg kamasz:
édes tavasz.

Mikor a lét sok titka vár
az már a nyár.

Avar lehull, fejed meg ősz:
elért az ősz.

Hajad fehér, lelked fehér:
ítél a tél.

Szurokfény

Lassan az alkonyat úgy beterít
mint a redőny. Finoman feketít.

Éjszaka minden alak feketül.
Zöld, lila, kék. Korom éjbe merül.
Rámfeketül puha, néma burok.
Csillog az éjszaka, mint a szurok

Finta Éva

Marie haldoklása

Az ujjak szalagos bőrcsíkjai
az elszarusodott, elszíneződésre kész felületek
beakadnak a ruha selymes szálaiba
az arcon matatás sárgás, áttetsző pergamenjébe
csak az üvegtartályok mentén siklanak puhán
a papírfelületen haladnak nesztelenül
a gondolatok egységében hullik le róluk a figyelem
amúgy, miként a légzés automatizmusa ha megszakad
időről időre szerepet kapnak, zavart okoznak
a rájuk hulló figyelem jeladásai visszaüzennek
hogymi is okozza az elszarusodást, gennyedő kisebződést
és milyen titok rendezi vissza egy idő után
mert hát a rend itt van, kétségtelen
benne ebben a törékeny, áttetsző derengésben
ami a teste.

Lenni a dolgokért, melyek maguknak követelik őt
nem az életért lenni
nem a létezésért
a létezés a cselekvés ajándéka
a cselekvés a létezés ajándéka
és egyetlen értelmes, gyarapító megnyilatkozása.
Az ember elszédül az örömök laza girlandjai alatt
ám ez a szédülés mulékony, orgonaillat, jázminillat
váltakozó virágzásillat
ami átfúrja a mellkas fehér porcelánját a szegycsont alatt
még apró foltot sem hagyva a jelenség nyomán
csak úgy átlehelődik a lüktető húscsomón
a vörös, száguldó csermelyeken
a vérereken, miként zöld fűben a kristály patakvíz
és viszi az élet megszerzett zsákmányát:
örömet, erőt, telítettséget
hogymajd szétfusson, elcsillapodva
s patakvíz módján átítassa a környezetet:
szöveteket, sejteket, molekulákat, atomokat
azzal a tudással ízesítve a létezést

hogy lenni: adomány
a várakozás felkészülésében hiszen már ott ragyog a megvalósulás
az ajándék, a jutalom.

Májusban így tör a láz Marie-ra
tervei csúcán, az izgalmak verőfényében
akár utolsó fellángolása is lehetne
hatvanhét évesen sem egészen
a 40 fok verejtéke arcát pirosítja
csak hideg ujjai maradnak sebzett, elhaló cinegék.

Leányarckép félalakban, 1976 körül. Tus, filc, papír. 223 x 97 mm. J.n.

Fellinger Károly

Most kezdődik

Akárcsak Isten,
a halottak sem lesznek
soha civilek.

Szénakazal

Borbála ágakat vittünk
anyámmal apám sírjára,
az sem számít, ha elfagy,
mondta anyám reménykedve,
pár órával az éjféλι mise előtt,
mindenre fel volt már készülve,
vizet sem öntetett velem a vázába,
közben a temetőben égő
mécsesek, gyertyák virrasztottak,
elvakították a teliholdat,
apám meg nem volt már más
anyám szemében, csupán
az örökkévalóság jelképe.

Négy soros

(Nemes Nagy Ágnes emlékére)

Gondolataiba mélyedve,
mint a sáros anyaföldbe,
túl sok választási lehetősége nem volt,
Isten esernyőt adott a kezébe.

Bársonyszéken

Mindent csupán az ízek kedvéért,
a fájdalom kiválasztja
a neki legmegfelelőbb
testrészeid,
előrelátó, akár az első
szemüveged, ami mára
túl gyenge a szemednek,
a szemednek,
ami Isten vak védőügyvédje.

Installáció

Minden várandós
nő tulajdonképpen egy
trójai faló.

Vízkereszt

Forog a föld,
nem talál parkolóhelyet,
Isten
gondolatai elkalandoznak
oda, hol az idő is
megállni kényszerül,
hogy tiszteletét tegye,
s földbe gyökerezzen a lába.
Gondolatai egyébként
minták János vadonatúj
fültre húzható sapkáján.

Gósi Vali

*„Van az elevenek országa meg a holtak országa, s a híd a szeretet; csak az marad meg, az az élet egyetlen értelme.”
(Thornton Niven Wilder: Szent Lajos király hídja)*

A kereső

...talán nem szabad mélyebb körökbe lemerülni
talán a Rejtély megpillantása már másik dimenzió
és evilági halandó a közelébe sem érhet
mert a Nagy Titok talán éget
s csak a földi életből eltávozott
kiváltságosoknak nyitott
ők azok akik jótetteikért
bebocsáttatást nyerhettek
a fénykapun túlra

Istennek velünk
– akik még itt e homályban menetelünk
s lámpásunk bizonytalanul remegő földi fény –
talán valami terve van
ezért térít el a kísértéstől
hogyan átlépjünk a Kapun
ahonnét valami különös erő
mindig visszatereli
a mélyebb körökbe túl korán merülőt

– gyéresebb fényben –
de életet kínál a túlélés helyett
látta a pokol sötétjét
s megvillantva a menny fényeit is
már e földi létben
jót is kínál megmutatva
az elviselhetetlent is;
a majdnem-kínhalált

élni és halni is tanít
 s hogy ne csak túléljünk
 élni tanuljunk végre már
 fogadjuk el amit a sors kínál
 s ha bőven kapunk osszuk szét
 a szükségét szenvedők között
 hogy bizton átléphessünk egyszer
 a Titkok Kapuján

Misztériumok

magasztos volt
 az a régi aranyba öltözött ős is
 csodáltuk az első korai hóesésig
 míg az álmában tisztuló fehér világ
 megálmolta és életre hívta
 a pazar színekben születő új tavaszt
 és együtt élhettük át a megújulás
 az újjászületés misztériumát

ragyogó volt
 a kora-nyár is pompás színeket öltött
 a földi és égi világ fényárban úsztak
 a fenséges kékek nem sejtettük
 hogy utoljára hódolsz
 a tenger vakító türkizének
 azon a verőfényes szombaton mikor
 elragadott a fékezhetetlen végzet

valószínűtlen lett
 a földi élet fennkölt varázsa
 fagyos avarban roppanunk át dermesztő
 vad telekbe álmunk éjjelente megrázó
 rémálmok sora a tavasz káprázatos illata
 hazug ígézet mára komor és zord a tenger
 és a horizont sápadt kékje
 rozsdaszín könnyet szítál a nyár
 azúr színére

*azóta minden nyáron
 pipacsok lángvörös
 vére serked szívemen
 és a látóhatáron*

Günter Kunert

A hallgatás

(Schweigen)

nagyon elterjedt szokás.
Az üres pohár elhallgatja
véleményét az iszákosról.
Az elhunytak nyugalomba helyezése
hasonlít a gépek sorsához, melyeket
azonban áldatlan feltámadás
fenyeget. És a növények,
amilyen eszesek, ismerik
a beszéd veszélyeit. Minek
a száj, ha nem pusztán
enni. A szavak, a valóság
hamisítványai, némaságukban
ismerik be tévedésüket.
A kiabálás értelmetlen, mert
a ki-nem-mondhatót
nevezné meg. Ezért
hiányzik a részvét hangja
a világegyetemből
azok iránt, akik saját
fecsegésüktől megsüketültek.

Therme in Bath, Anglia

(Therme in Bath, England)

Víz buzog fel
a pokolból, háromszáz méterről
a kövezet alól. A kénzag
jelzi ezt. Már a rómaiak
gyanakodtak a forrásra,
és a bugyborékoló torokhoz
Gorgó-arcot társítottak.
Pára gomolyog a nyitott szájából,
kapkodó mormogás,
któnikus halandzsa,
fáradhatatlan de profundis.

A mélységből hívja
díjtalan belépésre
a romlás híveit.

Gondolatokba merülten

(In Gedanken so für sich hin)

Sűrű erdő. Kellős közepén
egy ösvény. Az ösvényen egy alak,
meghitten dereng körvonala:
hosszú szoknya, lobogó kabát, rövid haj.
Távozol vagy beloppansz
szemembe
a csukott szemhéjak ellenére?
A levegőben néma csend,
hogy az egymásnak szánt
hangok akadály nélkül szállhassanak át
a tereken.

Néma a természet, az övé
az utolsó szó joga
az út végén.

Benő Eszter műfordításai

Günter Kunert németországi költő, író. Berlinben született 1929-ben. Rendkívül termékeny szerző: több mint félszáz verseskötete és számos prózakötete jelent meg. Életműve sokszínű: verseken kívül írt elbeszéléseket, esszéket, önéletrajzi írásokat, regényt, drámát, aforizmákat. Grafikusként is ismert. Szépirodalmi munkásságát számos díjjal tüntették ki, többek között Georg Trakl-díjjal, Heinrich Heine-díjjal, a Német Köztársasági Érdemrend Nagykeresztjével és az EU Prix Aristeion díjával. Egyesült államokbeli és olaszországi egyetemek díszdoktora. A külhoni német PEN-klub elnöke.